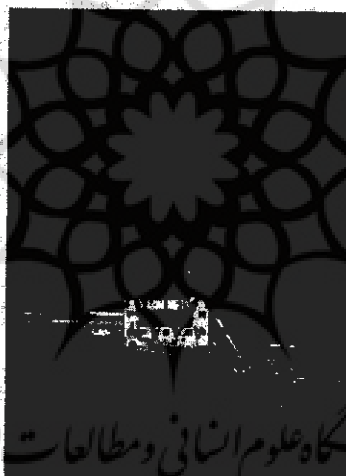

بهرای فوشن نفت و بحران همیشه

پایدار خاورمیانه

گفتمان سیاسی ماه

م - بزرگ مهر

انگاری سراسر گستره پهناور کره زمین در یک وجب خاک خدا! یک منطقه‌ی محدود و یک سرزمین تافته‌ی جداافته و سوگلی به نام «خاور میانه» خلاصه شده است که همه جای کره زمین فراموش شده است و این نقطه‌ی بحرانی هنوز پس از گذشتن ۵۵ سال یکی از مشکل‌سازترین، خطرناک‌ترین و بحرانی‌ترین قسمت‌های جهان به شمار می‌رود.

از سال ۱۹۴۸ میلادی، یعنی سال‌های آغازین بحران فلسطین و اسرائیل به این سو، چنین به نظر می‌رسد که سناریوی از پیش نوشته شده بحران خاورمیانه تا پایان آخرین قطره چاه‌های نفتی منطقه هم‌چنان ادامه داشته باشد.

در حالی که تقریباً کلیه‌ی بحران‌های خطرناک جهانی مانند: جنگ کره، ملی شدن نفت ایران، بحران بالکان، دو تکه شدن آلمان، دیوار برلین، برآمدن دویچک در چک اسلواکی، کمونیسم جهانی، جنگ سرد، انقلاب کوبا، چه‌گوآرا و

اردن و اردوگاه‌های صبرا و شتیلا، یورش مسلحانه‌ی چریک‌های فلسطینی به اردوی ورزش‌کاران اسرائیلی در المپیک مونیخ، ظهور ارتش سرخ ژاپن، پیدایش تروریست اسرار آمیزی به نام کارلوس، بحران سلاح‌های استراتژیک و پیمان‌نامه‌های سالت بین آمریکا و شوروی، رویارویی ایدئولوژیک چین و شوروی، دکترین جدید کرملین، فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، بحران بوسنی و هرزگوین، بحران جمهوری‌های تازه استقلال یافته‌ی شوروی سابق و ده‌ها بحران خطرناک دیگر که جهان را تا آستانه‌ی جنگ

کاسترونیسم در آمریکای لاتین، جنگ‌های اعراب و اسرائیل، بحران موشکی آمریکا و شوروی بر سر کوبا و خلیج خوک‌ها، بحران آفریقا، کنگو، لومومبا، سرنگون شدن هوایم‌ای داک - هامر - شولد رییس سازمان ملل متحد، پیدایش سازمان کشورهای غیر متعهد و رهبران ناسیونالیست جهان مانند: جواهر لعل نهرو، جمال عبدالناصر، ژنرال تیتو، دکتر سوکارنو، دکتر احمد بن بلا و فیدل کاسترو در رأس تشکیلات این سازمان، خیزش سیاهان آمریکا و ترور دکتر مارتین لوتر کینگ، ترور جان - اف - کندی، قتل عام فلسطینی‌ها در

استراتژیک، سودآور و سرنوشت ساز صنعت و تکنولوژی جهان همیشه زیر تازیانه‌ی استعمار کهنه، نو، مدرن و فرا مدرن خودی و بیگانه خسته جان شود؟! و آن گاه که آخرین قطره خونش را از او ستاندند، رهایش کنند! ...

آیا زوم کردن بیش از اندازه و اغراق آمیز روی عناصری مانند: حقوق زنان، حقوق بشر، اسرائیل، صیونیسیم، اسلام سنتی، القاعده، تروریسم، اسلام طالبانی، ملا عمر، صدام، سلاح‌های استراتژیک، تسلیحات کشتار جمعی، بمب اتمی، تغییر نقشه‌ی جغرافیایی خاورمیانه، دل سوزی اغراق آمیز آمریکا، اروپا و کشورهای غربی برای از بین رفتن حقوق شهروندان خاورمیانه‌ای (حقوقی که بیشتر از یک قرن است که از بین رفته است) نمی‌توانند بهانه‌ها و دلیل‌هایی باشند برای این که خاورمیانه همیشه در التهاب و بحران دست و پا بزند و مردم آن روی خوش آسایش و امنیت نبینند، تا دزدان دریایی آسوده‌تر به غارت منابع نفتی منطقه مشغول شوند و ناوگان نفت کش هفت **خواهران** نفتی چندین و چند ده بار در هر روز تجهیزه‌گران بهای خود را که میراث بادآورده خود می‌دانند با آرامش خیال از اقیانوس‌های بی‌طوفان به در ببرند و ما مردم یکی از ثروتمندترین و طلاخیزترین سرزمین‌های جهان هر روز فقیر و فقیرتر از روز قبل شویم و توی سر و کله‌ی هم بزنییم و آب را گل آلود کنیم تا دزدان دریایی راحت‌تر به جای ماهی، نهنگ‌های طلایی را صید کنند! ... آیا این طرح نمی‌تواند نوعی **تنوری توطئه** باشد؟! ... آیا خاورمیانه روزهای آرامش هم خواهد داشت!؟

نمایندگان جهانی رسیده و به جهانیان ابلاغ شده است، نمی‌تواند طرحی تبلیغی و سمبلیک باشد؟! ... اگر جز این است، ظرف مدت ۲۵ سال گذشته (۵۵ سال را فراموش می‌کنیم) که بیش‌تر از ۲/۰۰۰/۰۰۰ نفر در سراسر خاورمیانه به علت بروز آشوب‌ها، بحران‌ها، حکومت‌های دیکتاتوری، اعدام‌ها، کشتارهای جمعی، جنگ‌های منطقه‌ای و ... کشته و ناپدید شده‌اند، آیا روا نبوده و نیست که مجمع عمومی سازمان ملل متحد به حال و روز مردم بی‌گناه این بخش بحران زده از نقشه‌ی جغرافیایی جهان چاره‌ای بیندیشد!؟ ...

آیا این فکرو برای بسیاری از کنجکاوان مسایل اجتماعی و علاقه‌مندان به مسایل سیاسی پیش نخواهد آمد که بوی خوش عطر نفت! زیبایی شعله‌های چاه‌های گازارویایی بودن سکوه‌های نفتی در یک غروب دل‌انگیز! صحنه‌های شگفت‌انگیز فواره زدن نفت از دل زمین! و طعم سکرآور و مست‌کننده دلارهای نفتی! سبب شده است تا جسم و جان این منطقه‌ی مهم،

ویران‌گر سوم قرار داده بودند، در طول این مدت ۵۵ سال مهار شدند، اما هنوز زخم کهنه‌ی خاورمیانه‌ی همیشه بحرانی مداوم نشده و گمان این است که تمام بازی‌گران سیاست بین‌المللی دست در دست هم داده‌اند تا اثر این زخم جان‌گناه را بر پیکر خاورمیانه‌ی ثروتمند تا پایان آخرین قطره نفت و گاز ماندگار نگاه دارند.

انگاری هزاران زن و مرد و کودک خاورمیانه‌ای که هر روز و هر ساعت در زیر چرخ‌های ظالمانه‌ی دیکتاتوری، نبودن امنیت

و عدالت اجتماعی، بی‌ثباتی سیاسی و ترک تازی حکومت‌های دست‌نشانده توتالیتر و تمامت‌خواه جان خود را از دست می‌دهند، از انسان‌های این کره خاکی نیستند و هیچ سازمانی جهانی نیست که به دفاع از مظلومیت مردم خاورمیانه‌ای که بیش‌تر از ۵۵ سال است که در بحرانی مصنوعی و وارداتی دست و پا می‌زند، برخیزد!! ...

آیا اقدام چند هفته‌ی پیش مجمع عمومی سازمان ملل متحد که منجر به صدور قطع‌نامه‌ی ۲۳ فوریه ۲۰۰۴ گردید و به همین منظور روز **هفتم آوریل** به عنوان سمبل کشتارهای بی‌رحمانه و نسل‌کشی وحشیانه‌ی ۸۰۰/۰۰۰ نفر از مردم رواندا در یک قتل‌عام سیاسی، روز تراژدی خوانده شد و بنا به پیشنهاد انسان‌دوستانه‌ی کوفی عنان رییس سازمان ملل متحد درخواست یک دقیقه سکوت در ساعت ۱۲ در هفتم آوریل امسال و سال‌های آینده گردید، گذشته از شرافت‌مندان و انسان‌دوستانه بودن این قطع‌نامه که بدون تردید باید گفت بسیار دیرتر از وقت خود به تصویب